

Ivo Kalinski

PODRHTAVANJE TIŠINE

Sv. Ivan Zelina, travanj 2023.

Mala biblioteka “Dragutin Domjanić”
knjiga 116.

Nakladnik

Pučko otvoreno učilište Sv. Ivan Zelina

Za nakladnika

Vesna Bičak-Dananić

Urednica

Božica Pažur

Grafičko oblikovanje

Vector Design d.o.o., Sv. Ivan Zelina

Tisak i uvez

Tiskara Zelina d.d.

*Sva prava pridržana. Nijedan dio ove knjige ne može biti pretisnut bez
prethodne suglasnosti nakladnika i vlasnika autorskih prava.*

CIP zapis dostupan u računalnome katalogu Nacionalne i sveučilišne
knjižnice u Zagrebu pod brojem 000xxxxxx.

ISBN: 978-953-8470-02-8

Tebi, *Antares!*

Najsajjnija zvijezdo u zviježđu Škorpiona

- čuvaj se! Čuvaj me!

Ivo Kalinski

Podrhtavanje
tišine

Mima

Mima

Tako, tako, tako! Samo polako.
Otključaj se! Ključ je u bravi.
Bit ćeš opet dobro
Bit ćeš opet onaj pravi!, rekla je Mima.
Mima je stara prijateljica.
Oduvijek (otkad sam živ).
Oduvijek pazi na me
Ona je blagi mir
(Ona je sedativ!).
Na zidu bubamara
Po zidu moje kože uporno penje se.
One sitne crne točkice raspršile se u kockice
Gleda me, netremice gleda.
Mrzim je, hoću je ubiti
Ona se ne da, hoće se
Ljubiti. I dalje uporno plazi.
Pusti je, ona bi da se mazi
Ona je tvoja mama.
Izađi iz svoje kože!
Ne možeš spavati, znam.
Uzmi bombon, uzmi normabel
Nisi sam, nisi sam. Shvati!
Ona te voli i zato pati, rekla je Mima.
Iz dana udan, iz noći u noć
Bih da plačem. Ne mogu. Ne znam.
Ma kakav bombon, ma kakav normabel!
U sebi skačem, učim se ponovno skakati
U vlastitoj krvi. Bubamara me gleda.
Nisi ni zadnji, nisi ni prvi.
Svijet se mrvī, vidiš.
Svijet se mrvī, nemoj da se stidiš, opet će Mima.
Mima je uporna, Mima se ne da.

Nije istina, istina je

Nije istina, istina je
Nije istina da je Romulov brat Rem
Bio njegov brat.
Rem je kažu bio bizantska špija.
Uglavnom živeći u antičkom Rimu
Obožavao je glumu, volio atelanu.
Noću ga često pohodila haluga
Ona tamnosmeđa alga morska
U očima plavim gnijezdio se nebeski azur
Ponekad, rijetko, i nimfa gorska
Drijada.
Na putu do atelane mrvljen kamen
Leži goli makadam.
Rem se čudom čudi!
U mašti pred očima ukazao se McAdam
Ukazao se jasno da ne može jasnije
Onaj škotski inženjer
Onaj koji će istim makadamom doći mnogo stoljeća kasnije.
Rem nije išao u atelanu
To bi bila glupa litota, javila Mima.
Išao je da udahne prašinu
Prašina mu liječi pluća, kaže.
Put mu priječila božica Minerva
Božica *persona grata*.
Do nje majka Reja, Silvija Reja.
Koja smije se. Tu i tamo pljune u Tiber.
Do nje sin Romul
Kasnije kralj Rima.
U jednoj mu ruci mač, u drugoj malj.
Ta, nije on tkogod, protuha neka. On je kralj!

*Majka Reja ne sluti da je smrt čeka.
Da smrt u njoj odavna klije
I dalje se smije.
Ona ne zna da smrt zove se Rem,
Objašnjava mi Mima.
Ja samujem na jahti, Mima na bijeloj plahti
Spava. Kosa joj zlaćanoplava.*

U maloj oštariji pokraj mora

U daljini netko je pjevao
Gromoglasno
Glas mu sijevao
Grleni glas kao da jodla.
Zašto, ne znam, nisam u Tirolu.
U maloj oštariji na molu tražim spas
Sjedim skrušeno
Jedem boršč
Pijem kvas.
Tik do mene šepiri se lata
Crna halja muslimanskog svećenika.
Bože, bit će rata, poludio svijet
Niti je živjet, niti je mrijet!
Jadikuje na sav glas.
Ne razumijem što mu je.
Malo podalje Japanac pije svoj *sake*
Japansko piće od riže.
Kose oči krevelje se, trabunja *bang bang*
Lomata rukama
Izvodi nešto slično kazalištu sjena
Tajlaskog kazališta *Nang, nang.*
Ništa ne razumijem. Ne umijem.
Dan je predivan, svijetao
U daljini glasa se pijetao
Rekao bih - prava idila!
Svijet je sasma poludio!
Svatko tjera svoga kera! Još smo tu,
Još nas ima!
Mima, ej Mima!

Iz mora, kao da mora,
Pomolio glavu bezrepi rak kraba.
Smotan u bundu. Što se čudiš!
Onaj u lati beštima. Da poludiš!
Japanac naručio novu rundu.

Na terasi hotela Esplanade

Na terasi hotela Esplanade
Iz sveg glasa kolporter više
Još ima nade! Ljudi, čitajte novine
Još ima nade!
Kraj njega pas aporter
Krajnje smiren
Čita novine. Piški u zid Esplanade.
Stari šajser zanosno pjeva
...I kak taubeka dva
Mi sretni smo bili
Z jenega peharčeka ljubav smo pili...
Mima i ja na terasi, šutimo.
Opet šutimo. Mi imamo sebe.
Što nam fali?!
Opet smo mali
Opet smo sretna djeca.
Nikog ništa ne molimo.
Pomalo sjetni pijemo kavu
U nama nepoznat netko jeca
Polako, polako gnjijemo.
Za dugim drugim
Stolom sve sama elita, politička.
Hvastaju se, jedan drugog hvale.
Zagledan u Mimu onaj jedan najviši ustaje
Ljudi, koja dobra pička!
Mima sklupčana u vrisku, traži pomoć. Traži mene.
Ja mijenjam viski za bisku
Vadim nož.

Dostojevski

Svaku bogovetnu noć
U snu dolazi Dostojevski.
Jada se da piše novi roman
S naslovom *Zapisi iz mrtvog doma*.
Jada se da je gladan.
Taj stari lukavi lisac
Taj stari incestni pisac
Jada se da je jadan.
Teško mu bilo onomad u logoru u Sibiru.
Ipak nastavlja pisati
Jer nema ići kud.
Dovoljno sam lud,
Kaže.
Orkanska strava u njemu
Baca ga s hrida na hrid
Vjerujem
Znam da ne laže.
Svaka tvorba je borba
Svaka tvorba je laž
Svako stvaranje je varanje
Svako varanje novo je stvaranje,
U uho mi šapuće Dostojevski.
Mima nada mnom stoji:
Svijet je pigra masa
Tako da znaš!
Zajaši zvijer u sebi
Zajaši tog tigra
Ja sam pored tebe
Nemoj se bojati
Od svega Mi smo jači.
Dostojevski tužan, odlazi.
Mima se svlači.

A capella!

U glavi čudna zbrka, neki klaustor,
Neki samostan. U samostanu ljudi pjevaju,
Doduše neki zijevaju, odlaze u haustor.
U svetom zboru i ja pjevam, pjevam *a capella*,
Vidim svoj lik – odraz u staklu!
U paklu je dobro, mislim, dosadno u raj
Kazuju mi oni prebjezi na vitraju.
Od molitve do molitve obećanu zemlju Kanaan
Na leđima vezom od trte magarčići teret prte
Teret svetih obećanja po kamenu oštrom
Sagnuti do Zemlje.
Mrtva trupla majka Zemlja jemlje
Da budu opet ono što oduvijek jesu
Prah ovozemaljski, Eden u lijesu.
Prah čuva naše tajne, sva naša tajna djela
Ona hvalevrijedna, ona ljubavi vrijedna
Ona nečasna, ona od krvi masna.
Al čemu sve to - koja od toga hasna?
Živjet ću kako hoću, živjet ću kako mogu!
Ovo je tužna Zemlja, ovaj je planet memla.
U zboru svetih i dalje pjevam *a capella*,
Pjeva i Mima.
(Gleda nas...Anabella.)

Maša

Baš kad smo sjeli da blagujemo
U malom hotelu ponad Grada
Iznenadila nas bučna konjanička postrojba
Iznenadila nas svečana kavalkada.
Žlice nam se iz ruku iznenada trznule
U padu na pod čak se drznule
Pojačati pad zveketom.
Mima se razmahala rukama!
Kao da igram tenis
Ja sam se branio reketom.
Oboje izbezumljeni
Za sve okrivismo loš meni:
Juhu lošu i hladnu
Ribu s mirisom na trulež.
Okrivismo čak i poslugu
Starog obara u kaputiću prljavobijelom
Koji je sve to malo kihao nad jelom.
Baš kad je mlada dama (bože, bila je sama!)
Za susjednim stolom kihnula
Ona izvanjska kavalkada
Kao da je nikad nije ni bilo
Iznenada utihnula.
Kao da sam daleko
Mima me ošinula pogledom
Kao da sam čudovište neko
Kao da me promatra dvogledom.
U općem metežu pala je i hotelska amfora
I razbila se. Posvud miris kamfora.
Idemo doma, molim te, idemo doma!
Sve je pošlo ukrivo! Prelila se čaša!
Doma nas čeka predivno naše dijete
Nerođeno naše dijete imenom Maša!
Molim te, idemo doma.

Trampolin

Nazvala Mima
Znaš li, pita, da je
Najnovija popularna saga
Ona koja izravno prikazuje moć Zla
Ratne strahote
Ubijanja, palež, razaranja, mrtvaci
Koji sanjaju da su nekoć bili obični ljudi,
Djeca na trampolinu,
Blaga mjesečina,
Ljubav.
Znaš li, pita, da je obeščašćena već
Zadnja djevica Mira,
Zadnji most Slobode srušen,
Znaš li da zadnja je ptica pjevica
Ubijena u našem vrtu.
Zadnji zeleni list pretvoren u suhu kost,
Zadnje zelene hvoje, tvoje i moje,
Pretvorene u zgrušanu krv na ratištima,
U djecu pogublenu na stratištima?
*„Još uvijek krotka, pitam se,
Zašto otrovana vodka Kalinska
I dalje klizi u moje grlo,
Klizi polako i vrlo,
Zašto lagano umirem?
A ti, ovako star, dok me još imaš
U snu ljubi me, u vinu ubij me
Došlo je vrijeme za zadnji ples,
Na našem trampolinu!“*

Jaran iz Bosne

Ja i jaran Avdo iz Bosne
Pravi čovjek iz raje
I njegove tri klinke
Lejla, Selma i Ajša
Svaku večer pjevamo sevdalinke.
Najsitnija Ajša iz gornje oktave
(Kao od šale!)
Lakoćom spušta glas u dubinu baritona
Ponekad groteskno, ponekad baladeskno.
Kad spusti se mrak,
Dolazi nam Arapin iz Gaze
Zvani Mubarak.
Mi pjevamo sevdalinke
On svoje pjesme o Alahu.
Istine radi reći je da njegova grlena pjesma
Nikako da mi krene
Ako i uhvatim ritam
U njem nema mene.
Tušta i tma zamijeniše mrak
U mraku nestao Mubarak.
U mahali Avdo traži
Stari sevdah, Bogu hvala,
I uzdiše, eh, evala!
„S njim sam noću ašikovo
Punog srca, dragi pobro,
I živio jadan život
U životu ništa novo
U životu ništa dobro.
Azra me je ostavila
Ko da nikad nije bila.

Zato, Avdo, pjevaj, deri,
I otvori stare dveri!“
S večeri mi moja Mima
Sa sevdahom dušu hladi
U krevetu stalno gurka.
Iz srca nas motri burka!?

Azaleja

Ja sam ptica
Ja sam ptica kreja
Odozdola s onijeh strana
Gledaju me jadni ljudi
Gledala me mrtva djeca,
Mlado srce više im ne jeca.
Visoko gore ja sam ptica kreja,
Lepet krila, žedna azaleja
Da me dižu u nebo visoko
A kamoli do vatrena sunca
Do vrhunca nekoć lijepih šuma.
Gledaju me momci s Nato-strana
Ili oni sa čudnih Otana,
Ne znajući da su anagram.
Ne znajući dokad će im bombe
Dokad će im rat i katakombe?
Jadna li sam, jadna ptica kreja,
Letjela bi – ne da mi pucnjava,
Sav mi život sabijen u kljunu,
Jadan život – čemu sad kuknjava,
Ionako nestale su straže.
Letim u Svemir, letim sve više i više,
Spaljena mi krila.
Za te i za se vatru gasim,
Tebe i sebe možda spasim.
Još više gore On nas gleda,
I Tebe i mene ne da i ne da.
S vedra neba munja sijeća
On pjeva i dalje, ne oklijeva,
One stare pjesme kraj česme...

I čuvajmo - Lijepu našu:
...*Oro gnijezdo vrh timora vije*
 Jer Slobode u ravnici nije!
Sustigla nas, stigla, nova racija
Bože, što smo krivi, gdje nam je Croatia?
Ubila nas ptica kreja,
Ubila nas azaleja!
Možda, možda, ipak nije kasno!!!
Izgubiti - jer ljubismo strasno?!

Porada se neki novi šarm!

Trice
Sitnice
Nevrijedne bulumente,
Naprosto ništa.
Pimpinela (Pimpinella magna)
U hrvatskom biljka bedrenika
Gleda.
Cijeli svoj životni vijek
Bori se sa željom
Da svoj jadan život
(strah od svega?)
Zamijeni nekom invazivnom pjesmom.
Da barem jednom još
Dotakne vršak Svemira
Da barem jednom još
Doživi ekstazu nemira.
Ali – ne ide to tek tako!
Pimpinela u žudnji rastvorila ralje
Pimpinela tužna, pimpinela ružna,
Kako žudjeti dalje, još dalje,
Pita se.
Svemir nema kraja,
Nema pakla, nema raja,
Ima svoju bit – svoju tišinu
Koja strasno grli - i živi
PRAZNINU.
Ja sam pimpinela.
Moje pravo ime – Stella?!

I ne znam - ali osjećam,
Da visoko gore čeka na me nova tlapnja,
Da visoko gore čeka nova patnja,
Još jedna – a zadnja racija,
Još jedna – a zadnja kreacija!
Ne, zovem se – Mima!
I sad, upravo sad, sa stabla javora
Nijemo u me zuri ptica pjevica.
Posvud uokolo blaga tišina.
U krošnji zelenoj tek vrišti - javor!
Zalud! U njem odavna caruje ONO DRUGO.
E, moj javore! Favor...favor...

Igra

Volim se poigravati sam sa sobom!
Igra je spasonosni oblik disanja,
Zar ne?
Zamišljam kako fingiram da sam bolestan,
Dabome, neizlječivo bolestan
I zato, ne da molim, nego zahtijevam
Detaljnu obradu svog stanja.
Na ispit stavljam
Do krajnjih granica razrađen manevar
S posebnim isticanjem očaja, beznada,
Uzimanja lijekova, osobito onih protiv glista.
Dosad mi je, tobože, rečeno
Da se svakako okanim uzimati
Preljev za kolače, naprimjer šato,
Koji da me oblikuje kao osobu
Sklonu nesuvislim i opasnim radnjama,
Osobu koja bez razloga poseže
Za mesarskom sjekirom, satarom,
I prijeti da će učiniti zlo.
I nikakvo čudo da postajem mrgud
I da me unesrećuje vlastiti sramak.
(Razumije se, to je uistinu gnjusna laž!)
Jedem ambroziju i ostale korovne biljke,
Od dosade pišem romane, eseje,
I ostale gluposti,
Ponekad, radi predaha, i poeziju.
Svako jutro pojedem šljivu ringlo,
Morao bih prestati jer sam u međuvremenu
Jedva izbjegao netipičnu upalu pluća,
Sars.

U predahu svoju kompoziciju
Drvenim štapićima udaram u ksilofon,
Ili davim muhe i ostalu gamad.
Čest sam svjedok na vjenčanjima,
(U potaji plačem zbog njihove buduće tragedije.)
Vrlo bih volio biti rijetka knjiga u antikvarnici,
Spodoba slična violi,
Možda naslaga na zubima,
Možda gornja granica,
Možda nebeska plavet.
Nadasve, ali ipak...
Ej Mima, Mima! Ali zašto?!

Harms

Hej!

Hej, hej, hej!
Čovjek sa stotinu lica
Prijetvornik? Gola mimikrija?!
Uporno i dalje tvrdi
Da nije kukavica
Da ničiji lakej.
Nego slobodno biće
Koje misli svojom glavom.
Ničiji služnik!
Koji slobodno, ako hoće, sjeda u nužnik
Umjesto u fotelju.
Pun praznih riječi odbija da se liječi
Čak, u mislima dokazom da ne laže
Čupa vlastito srce, u srce zabija klin
Umjesto zlatna trona
Sjeda na šamrlin.
I pjeva.
Sanja da živi je stvor
Što nebom putuje i nosi Krista
I zovu ga Kristofor.
Hej! Hej! Hej!
Baš sada na obali mora
Sjedi, zagledan u ništa.
Tobože razmišlja gdje bi koja riba bila?
Zna da za posao novi
Čeka ga još jedna vila.
Pjeva i dalje, ko ptica ševa
(Na latinskom Alauda!).
Ma dajte, molim vas, gle,
Živo ga boli prsluk za sve!

Šutnja! S ritmom i rimom.

Bože, bilo je lijepo dok vjerovali smo slijepo,
Sve u svemu, pogrešan utisak.
Sve u svemu – nađen je otisak,
Kunemo se, vidjeli smo truplo
Znak da je ovdje bilo – a više nije.
Odmaglilo - i više ga nema!
Sve u svemu – od nas jače je,
Sve u svemu – novu psinu sprema.
Dragi Žorž (s licem kao morž?)
Možeš plakati, na sve četiri skakati,
Možeš cmizdriti
Na se i na me pizditi,
Kasno je.
Onaj stvor na nekoj plaži novi život traži,
Igra golf, puši Walter Wolf,
Na naš račun stavlja novi kračun,
Za sve drugo hebe mu se živo!
Nova izborna grafija,
Sve nova i nova mafija
Stiže, već je na tragu, već je na pragu!
A mi? Mi smo jadna zemlja
Mi smo suha zemlja,
I pravo nam budi kad smo takvi ljudi,
Opet ćemo glasati stoječke,
Baš nas briga, mi imamo dečke
Tko te pita - sve sama elita!
Makar ćemo suhu travu jesti
Pusti, kvragu, nek se srce žesti!

U življenju tražimo balans,
Sprdamo se, stara igra - novi performans!
Pjevat ćemo za dragu domaju,
Hvalabogu što idemo kraju!
Izvana cika, izvana vika i graja,
(Opet će nas netko povući za jaja!)
Koga briga – ma bilo im pravo!
Zato bravo, zato Rio Bravo!

Agenda

Agenda nije legenda
To je samo mit.
Dar-mar, pad na trotoar
Nema se kud ni kamo,
U snu udara me reptil – ne!
To je samo leptir, ne boj se!
Gle, čovječe, koja snaga
U malom mišu pred kišu,
Gmiže, opet se diže,
Dok s neba sijeva, on oklijeva,
Smije se.
Moj prijatelj Abdul
Sretan je, ozaren.
I ja sam sretan (iako pokadšto previše sjetan!)
Čak i kad spavam sam
(To nije zločin, zar ne?).
Ipak, čudno sam veseo
Kad spavamo zajedno moj bizam i ja
(krznena figurica bizamskog štakora?!).
On se boji, u mojem snu trči,
Eh, tako mi i treba!
Uvijek isto, ista luna s neba.
Veselost mi prijeti da ću mrijeti
A da neću znati
za tišinu jednog novog doba
Koja vrišti
Koja bi da pati.
Agenda me podsjeća da nije mit:
Sve se vraća.
Sve se plaća,
To je bit.
(Agenda se više ničega ne sjeća.
Prošla ljeta, ugasla se svijeća!)

Vlažni miris – iris?

Vlažni miris – iris?
Ma dajte, molim vas!
I u ljutnji i u gluhoj šutnji
Ovom jadnom cvijeću baš svejedno je.
I ljiljan oliti krin,
I narcis, i jaglac, i primula
(Koja je nježno zinula)
Neće mijenjati boju žutu ni pod prijetnjom smrti.
Korov kraj njih slobodno šeće
Zdesna i slijeva blebeće
Neki novi politkontekst.
Puca mu prsluk, puca mu ona stvar,
On čeka - milodar.
On je ono što oduvijek jest - korov,
Krvava pest
Surovi horor
Slobodna meta
Nikad i nikom – marioneta!
Gdje je sloboda, pita se?
Dok jaglac kraj njega skita se,
Sav u žutom, u mirisu krutom
Sav se ježi.
Bježi, bježi!
(Odnekud?) javila se Marina:
Bože, koja žega, koja sparina!
Moram guknut – odnekle će puknut!

Tišina!

Ej živote, ubavi,
Nema više ljubavi!
Još malo,
Još samo malo je ostalo
I bit ćeš - tišina.
Bit ćeš ono što si oduvijek bio,
Skamenjena stvarnost, tiha okamina
(Bude li sreće možda fitolit.)
Ostavi šanac,
Ostavi stari klanac,
Ostavi stari prokop i rov,
Sloboda sa strane zdvojno čeka
Završni udarac u gong,
Još samo malo, još samo trunčica,
I bit ćeš letipas, Pteropus edula,
Bit ćeš kalong.
Reci, tko te lažno štiti?
Nije važno!
Tvoj sahat je bahat i neće da radi.
Dosta mu svega,
Bi da se odmara,
Bi da se hladi.
Cvile mu kazaljke od gipsa,
Srce mu alaun, kisela stipsa,
Gotovo je s vremenom!
Ići nam je u novi lov,
Novi izazov, novu tišinu,
U novu blagovijest sa stotinu lica!

Zatvori labrnju,
Uništi iscjedak od praznih riječi, *yes!*
Ako ne ide – kupi *Libresse!*
Bit će bolje – kažem ti!
(Bit će bolje – lažem ti?)
Budi u mnoštvu, u novom uboštvu
Ono što si uvijek i bio – sam!
Nevina žudnja, silovita šutnja,
Tišina, tišina, tišina!

Novi dan

Svježe jutro...svanulo,
Staro sunce granulo, bravo!
Jutarnje vijesti, zatim kava, zatim loza,
U vrtu kraj mene tibetanska koza
Gleda me netremice,
Gleda uporno, upornije no lama
U nekom budističkom hramu.
Ona bi budizam
Mijenjala za lamanizam, znam,
Ona bi da je Dalaj-lama.
I zato, čini se, da je tužna,
(Možda joj nedostaje molitva?)
Dok ja u mašti tražim savanu
Negdje duboko u tropima,
Ona bi nirvanu, nestanak, ugasnuće,
Ona bi novo rađanje u seobi duša.
Oboje zvuči kao delikcija:
Naslada, raskoš, slast i strast,
Radost i grješna mladost.
Vrtna fuksija – biljka krasnica
Gleda me.
Ogromne listove
Obojila u zelene kistove,
Bogate celuloznom membranom.
Ubrzano diše, raste
Za neki novi bolji svijet.
Ona bi rado novi život, novi stil,
Sol i bol života,
U listu pravu hranu, u listju klorofil!
Svježe jutro...
Jutarnje vijesti, kava, zatim loza,
U vrtu kraj mene tibetanska koza...

Uvijek prva!

Uvijek prva! Uvijek prva!
Kad se čereta – ja prva!
Ako se u crkvi sveta pjesma pjeva – ja prva!
Na hodočašću kalvarija – ja prva!
Na sletu, na mitingu – ja prva!
Na raftingu – ja prva!
Jadala se tako naša Kata.
Preko taraba kad se skakalo – ja prva!
Zbog dragog kad se plakalo – opet prva!
E, dojadilo mi. Nećemo više tako!
Neka mi Bogo oprost
Neka me zgazi čizma,
Meni je svega dosti,
U meni buja raskol
Ujeda me šizma.
Zalud mi jahta,
Zalud gospodske dveri,
Dosta mi grobak po mjeri,
Dosta mi krvava plahta.
Dosta mi sjećanje,
Pred Svevišnjim klečanje
Dosta mi kućni tram
Dosta mi Božji hram.
Dosta je! Dosta je!

I bilo je milo, i milo je!

I neviđeno i postideno
I bilo je, i milo je.
Ono polje daleko na osami
I kal, i glib, i močvarni štit
U srcu malom zgrušanog sjećanja.
Talog u talogu tihog ječanja
Znakovi da smo nekoć bili,
Znakovi da nas više nema.
I misliti o tom, i misliti na to danas
Na ovim stranama
Razara žudnju na starim ranama.
Zaraslim u kraste ožiljaka
I ja, i brat, i sestra, u korovnom cvijeću
Zaustavljena disanja u kamenu lijesu
Ležimo spokojno na dnu.
S bremenom smijeha nad dječjim tjemenom
S pjenom i krvavom sluzi na usnama.
Danas, u novoj stravi,
I brat, i sestra, i ja, razmjenjujemo sličice djetinjstva
I opet jadni, i opet gladni
Padamo ničice
Opet bi da se spasimo
Sjećanjem da smo nekoć bili,
Sjećanjem da nas više nema.
Naše srce malo
Hoće da nas liječi
U razrušenoj kući staroj
U životu bivšem nekom
Opet bi da kuca
One prve riječi mamice sa mlijekom!

Stijena

Stijeno moja u sebi te gledam,
Samo moja – nikome te ne dam!
Nije stijena, nego moja sjena,
Nije sjena, nego – uspomena.
U malom seocetu, ponad još manjeg sela
Slušam kako rastu krizanteme.
Na boru starom
Trs do trsa, na trsu grozd,
Na grozdu urliče drozd,
Doista čudno! Da poludiš!
U kutku hladovine zmija se savija,
Smrtno ozbiljna, kao da nekog čeka.
Ne znam. Zna ona.
Pokadšto, kroz nebo plavo
Stijena se obrušava,
Tiho,
Bez muke.
Ja bez glasa, zborim, dok se ne umorim.
Stijena se raspada u kamen,
Kamen u kamenčiče.
Kamenčić do kamenčića
Klizi i struže mojim grlom
Trudi se svojski doći do srca
A ono glupo i dalje grca, grca.
Ne razumije zašto, zašto tako?
Ja odavna srca nemam,
Ono je kameno, u kamenu drijema,
U snu pjeva, u snu snove sniva!
Majka? Majka još je živa?

Stijeno, stijeno stamena
Gdje su tvoja ramena
Da me pridržiš dok padam.
Kamenčić do kamenčića,
Hodam teško – nikako da stradam!

Mala storija o predizbornom skupu

Nedavno,
Na predizbornom lokalnom skupu
(Bože, tko to plaća, tko to još ozbiljno shvaća?!)
Predstavljalo buduće političke lidere
(U grobnoj tišini samo ženski svijet šušкао svoje midere!).
Jato svježih, novih kandidata
Žustro, tobože, iznosilo svoje programe, svoje platforme,
Na glavnom gradskom trgu.
Svjetina slušala pomno, tu i tamo,
Nespreman za nove fraze
Ostao zabezeknut naš dida, naš nono, zinuo zatečen.
Inače, na predizbornom skupu, grobna tišina do tišine.
Dida, ne znan šta mu bi, podviknuo iznenada:
*„Judi moji, evo, stigla nan nova pošiljka korupcionaša,
Bravo, bravo, bravo!
Ne samo jučer i danas, nego i ubuduće
Zasliplina lipoton i blagostanjen pivat će Lipa naša!
I ovo šta smijem da govorin, moran da rečen – to je demokracija,
Nije važno koliko košta da košta – plaćan keš!
Ha, ha, ha!
Okej!, Plati i ti! Triba da - viruješ!“*
Nono sav se zanio, zapjenila mu se usta,
Viče i viče, nikako da stane.
Još malo, još samo malo!
Zbog remećenja javnog reda i mira
Malo potlam odveja ga policjot!
A onda – naglo uskomešala se raja! Sve cika, vika i graja!
(Čak i mene uhvatilo – za jaja!).
Ni ne znam zašto sam došao – još sam dobro i prošao.
Moj cimer, štemer, viknuo: „Niente, niente! Finalmente!“
Nu, nu, phi, phi, fuj! Čemu i zašto ljutnja?
Srećom, ubrzo će predizborna šutnja.

Moje ime – zovem se Navi Len!

Sve je započelo
Iznenada...
Mislim, možda iz čiste dosade.
U početku doista je bilo tako.
Nikad se nije događalo danju
Nego noću. I to etapno,
Najprije blaga i usporena šetnja,
Potom nagli preobražaj:
Najprije glasno jaukanje, pritajen mišji cijuk,
A onda krikovi, vikanje bez pravog razloga,
Pa opet usporena šetnja.
Jedne noći... vratolomna promjena:
Nema više jaukanja, nema mišjeg cijukanja,
Nema iznenadnih krikova.
Sve neki zatupljujući *relaks!*
Još malo, još samo malo hodanja
I bit će dobro – govorim sam sebi,
Uskoro ćemo kući.
„No, no, nećemo tako!“, sonorani neki
Glas u meni izriče demanti.
„Na natječaju moje Branše,
Ti si...“
Ali ja se nikad u životu ni na bilo kakav
Natječaj javio nisam...
„Ludi čovječe, nisam ni rekao da si se
Na natječaj javio. Ali sam rekao da se radi
O natječaju moje Branše. Mi nismo ljudi
Nego komprimirana sila koja ljude
Proučava. Na internom natječaju moje
Branše u obzir za proučavanje
Dolaze samo oni primjerci vrste koji su
Po blesavim kriterijima

Totalno nespremni za život.
Ti, Navi Len, nadmoćno si pobijedio! Jer
Nikad dosad nismo naišli
Na takvu frapantnu izgubljenost!“
Nemam pojma o čemu se radi.
Mora da je neka zabuna?
„Nije zabuna, nego istina!
Ta istina govori da ti si
Nitko i ništa, jalovo disanje,
Da tavoriš, da se tako boriš,
Naprosto tavorenje bez svrhe.
Jednom riječi – Nitko i Ništa,
Ništarija.
Jedino ja, jedino sa mnom u sebi,
Možeš misliti *poetiku* koju voliš,
Jedino sa mnom izgraditi *novi vers!*
Jedino sa mnom u sebi stječeš pravo
Na sasma drugi *revers*
Na povrat Gole Istine!
I, što kažeš na to, dragi Navi Len?“
Priupitala nevidljiva robot-sila.
Ništa. Ne mislim ništa. Vraćam se rodnom domu.
Vraćam se kući.
Kad tamo – neki nepoznati ljudi u njoj?
Definitivno – nema mojeg doma,
Nikad ga ni bilo nije.
Sa strane, draga Scarlett (nekad se zvala Mima?):
„Ej, Navi, Navi, umalo da izgubiš Nadu
Da i dalje robuješ.
Svaku nadu da se ubiješ?!“

Harms!

Danju spavao
Noću tumarao
Ženu varao.
Uglavnom šutio -
Taj čovjek.
Nije se ljutio ni na koga.
Sve je bilo dobro do onog dana, noću,
Kad ga noćna straža privela u buturu,
U apsanu, navodno zbog skitnje.
„*Nisam kriv!*“, branio se zdušno,
Branio ga i mastif
Nudeć sebe da on će u aps.
Žena Žanet sve je znala,
Na sudu ga branila
Tvrdeći da nizašta nije kriv,
Da je odličan suprug i vrlo obziran
Na tuđe patnje.
Ona, imenom Žanet, zna da je vara,
Uostalom i sam joj priznaje,
I to je ni najmanje ne vrijeđa.
Posrijedi je nešto drugo (žustro govori na sudu!).
To što noću lutaju, on i njegov mastif,
Ni najmanje nije kriv zašto je tako.
U njem, noću, drugi čovjek živi,
Bez najave uselio se, tvrdi da je prijatelj
Govori mu, govori, nešto kao pjesme,
I On zapisuje svaku riječ, svaki slog.
Sutra će ih, kaže, pod svojim imenom
Objaviti za svoju dušu
U uglednom časopisu za kulturu.

Čudne li kohezije, čudne li poezije, čudne simbioze:
S jedne strane čovjek i njegov pas mastif,
S druge strane, ali u njem, drugi čovjek bez lica, bez imena,
Biće sazdano od sjena.
Danju, kod kuće,
On redigira noćni govor.
Apsurd realiteta negira,
S glave mu skida vijenac - lovor.
Žanet ga tješi, smije se:
*„Daniele, opet gluparaš, opet me varaš,
Daj šuti – slušam najnovije vijesti!
Uostalom, smiri se – idemo jesti?!“*
Ali on više nije čovjek,
On je – Harms.

Mijau... Vau vau!

Mijau... Vau vau!

Nevjerojatno!
Kao klatno na starinskoj uri
Kad hodom naopako,
Sve natraške i sve ukrivo krene:
Tako šalica od majolike,
Tako svete relikvije na zidu,
Mjesečeva gluparanja na nebu,
I žene. Da, i žene!
I to nije sve, nije kraj!
Ukrivo i natraške mačak Mijauuu,
Ukrivo i natraške pas Vau-Vau.
Iako, nu, samo polako...
Svijet je naprosto poludio.
Iako, ako baš hoćete,
Priča se, da je upravo taj pas
Odavna, za male pare nudio
Intimne besramne psine.
Štoviše, u žutom tisku piše,
Da je kljastima i uzetima
Plaćao bordel.
Ali, ni to nije kraj!
Taj Vau-Vau da je (ako je vjerovati!?)
Beskućnicima dijelio grah i kobasicu
Influencerici pak nudio *pizzu*,
(Očito u krivo vrijeme),
Baš kad kantala je bolećivu elegiju.
Navodno, zagrizla *pizzu* i
Rekla: Fuj!
Pas Vau-Vau zalajao je na to
I rekao: „Zašto tako, moje zlato. Zar i ti?“
Čudan pas – zna i govoriti!
S krova gleda ga mačak Mijauuu
I pita: “Otkud mu samo lova – da mi je znati?”

„UFATI VITAR!“ I budi hitar!

„Ufati vitar! I budi hitar!“

Reka mi prijatelj Šime.

Eto ti, na!

Čak Amir iz Sarajeva, iz Bosne,

Dojurio na biciklističku stazu.

I hvata trkaću oazu,

Ovdje.

A kolona biciklista duga ka tisuće glista

U jednom.

„Ajde i ti! Gibaj se malo!

Nemoj stalno u slova gledat“,

Opet mi Šime.

A ja, a što ja? I kako? Ni biciklo nemam!

„Evo ti moje biciklo, jarane! Ja više ionako nemerem

Sa svoje devedesettri na leđima

Ne ganjam biciklo – ali volim da gledam!“,

Dometnuo riječi Amir.

A ja, a što ću ja? Zajašim metalnu zvijer

I teškom mukom nekako krenem.

Okrećem pedalu desnom nogom -

Lijeve ni nemam!

Sa strane ćakulaju mlađahne cure:

„Ajme, Anđo, bila mi s Bogon,

Poglidaj kako sve je lipo!

Ajme, poglidaj ovog s jednom nogon!

Zaslužija je – makar bogatu spizu.“

S kamena, priko ramena, u šoku

Izbuljio oči

Poskok!

Glasoviti zavodnik, Žorž!

I nije bilo zlobno,
I nije bilo kobno,
Ali ipak...
O svemu tome
Možda je nešto drugo znao,
Žorž. Moj stari mačak Žorž.
Jednoga dana kraj starog bunara
On stoji kao ukopan,
Krajnje koncentriran,
Mislim, onako, nu, da rečem – inspiriran
Nečim. Većim nego što sam ja!
Pozdravljam ga, niti repom da makne,
Okreće glavu od mene
Kao da me nikad vidio nije.
Bože, što se dogodilo,
Zar me ne prepoznaješ?
Nemoj se prenemagati,
Nemoj lagati!
Što ti je? Žorž, jesi li ti moj mačak ili...
On i dalje šuti. Osupnuto gleda ustranu.
Kad tamo, iza žbuna, sa strane,
Šepuri se svraka ili svračak,
Što li se događa, pitam se?
Kad tamo također, da ne povjeruješ,
Žorž navalio na svraku ili svračka,
Navalio onako kao da traži seks.
Zar si zaboravio na mačji kodeks?

Žorž, pobogu, što te spopalo,
U glavi što ti se smotalo –
Pa to je luda svraka, ili svračak,
Nijedno nije tvoj par! Ti si mačak,
Zaboravio si.
Ni svračak, ili svraka, ne mari za to,
Čeka. Razbarušena perja, od užitka krešti.
(Da! Kao onomad – na fešti!)

Kupola i tri apside

Visoko gore kupola,
Duboko dolje Mariola
Utonula u molitvu
U tri apside s bljeskom karijatide.
U žestoku sudaru zgrada sudnice i ludnice
Promatram golubove na uzmaku.
Oni traže spokoj u lepetu krila,
Oni traže zaborav.
U atriju Mariola naglas moli
Prstima prebire krunicu,
Zrnce po zrnce nikako da smire
Trnce u njenoj duši.
Iz gradske sudnice izletjelo, baš, krdo svjedoka,
Jedan drugoga psuju, neki - natvrdo - tuku se.
Onako odoka vidim, dobrano se stidim,
Mariola odbacila krunicu
I, kao da se sjetila, rukom
Dohvatila kijaču,
I uz psovku udarila onog prvog, žestoko
Po labrnji! Oni drugi zaplesali,
(čak uhvatili se kola!).
Iz ludare, oni stari znanci, utekli.
Među njima i naš Jurko,
Svi ga znaju. Oduvijek ludast, ali
Izvršno igra *tač*.
Lomata rukama kao da drži mač, psuje:
„Jebemvam mater, ludaci!
Da vam mater jebem!
Gdje vam je kultura!?”

Policija, policija!“
Policije, međutim, nigdje.
Psvokom se Jurku pridružila
i - Mariola...
(I kupola se nagnula,
Od stida apsida se sagnula.)

Na sprovodu

Iznenada došla Hitna,
Šofer sav se ustobočio
U krivi auto skočio,
Umjesto tuge zapjevao onu staru svoju:
„Nikad nikog više neću molat,
Nikad nikog više neću volat
Da me voli,
Da me voli a da me ne boli,
Nikad nikog!“
Sa strane čekala ga Hitna
Skroz nevažno – nije bila bitna.
Bitna bila ljepotica Mila, koja
Sad na odru mrtva leži,
Još uvijek lijepa, premda slijepa,
Tko je gleda srce mu se ježi!
Njezin dragi, ljepotan odoka,
Plače nad njom tik uz mlada popa,
Koji pjeva da se jablan trese
Tužnu pjesan – kao da je bijesan!
Na sprovodu naglas naša Mica
(kažu, Mica, ljubav Auschwitz?)
Mijenjajući prsatu pevaljku
Zapjevala našu naricaljku.
Onaj šofer, što ga tuga mori,
Druga tuga, dvije-tri nove na broju,
Zapjevao svoju o ljubavi.
U uzdahu naglo se podrigne,
I ugleda svoju zadnju šansu
I pevaljku uhvati u transu,
A ona mu šeretski namigne!

Međ grobima dva kozlića
Zalegla u travi. Siti.
Nabrekla im kozja bića!
Uskoro će kiša pred oluju,
Svijet se kreće, polagano, lako,
Korak dva – više mu se neće.
I mladom popi vruće jako,
Ne zna kud bi sa sobom,
Zadnjom snagom zaplače nad grobom.
Malo podalje, pri Milinu križu,
Dvoje psića ljube se
I ližu...

Jabuka ili Apple

Naš vrt, ne voćnjak, pun jabuka.
(Voćnjak prazan, osušen.)
Ove godine baš rodno! I
Što da kažem – baš zgodno!
Šteta što nikog neima da ih ubere.
Ove godine jabuke rodile puno jedra ploda
A sad u tišini umiru, gnjiju:
Šteta što nikog neima da ih ubere.
Ja bih – ali ne mogu. Opipavam
Lijevu nogu i ona boli, boli,
Ne sluša me kao nekad.
Naša baka (koju oduvijek zovemo *Jabuka!*)
Moli kronicu, tužna je.
Njezini praunuci razbježani svijetom
Zovu je *Apple* (oni ne znaju jezik svojih roditelja?)
I jako je, kad rijetko dođu, vole.
Jedno jutro jabuke su još zadržavale
Rosu na sebi, baka *Jabuka* u prekidu molitve
Prošaptala mi na našem kajkavskom,
Tik blizu uha (doista sam mislio da moli kronicu!):
„Sinek, vu vrtu te čaka Milo, znaš ga!
Bi rekla da oče jabuke brati?!“
Šutio sam. Eto što ti je starost! Ona nosi svoje.
„Bako, kakav Milo! Ta, on je umro
Prije puno godina!“
Baka *Jabuka* se trznula.
„Kak je vmrl kad, eto ti ga na!,
Stoji i čaka te vu našem vrtu.
Stara jesem, nesem luda.“

Na jutarnjem suncu
Zadnja rosa na vrtnim jabukama
Ljeskala se i smiješila.
Možda, možda ipak nije kraj!
A što s nama ako kraja uopće nema?!

Naša mama šmizla

Ako je tako kako se priča,
Čemu onda okrivljavati druge.
Maltene smo ušli u srž hvastanja i
Lažnog hvalospjeva, a kad tamo
Bolećiva jadanja nikako da prekriju
Da smo nekoć, davno je bilo,
Imali glavnu riječ u skupini
U kojoj je carevala ocvala izgubljenost.
Jedino stara brbljavica znala je kako s nama:
Naša mama šmizla,
Zvali smo je *Naša mama*.
Nas dvije sestre i dva brata,
Četvero nas pod istim krovom
S mamom, dragom šmizlom,
I s četiri različita oca koje ne poznajemo.
Okolo nas cijeli život trčkara mačak *Kokolo*
Silom htio bi nešto važno da kaže
Svojim govorom koji nitko od nas
Ne razumije. Oduvijek objesni, jedino
Tetoši nas ona, *Naša mama*,
Naša uzdanica da nismo izgubljeni
U ovom opakom svijetu lažnih obećanja.
Nas četvero i mama šmizla
Umjesto jela, gladni, često zapjevamo,
Radujemo se životu.
Ponekad s nama zapjeva i mačak *Kokolo*:
„Oj živote ubavi, nema više ljubavi!“

Lučprda

Tvrda ramena, uprav stamena,
Nitko joj se ne usudi izustiti ni riječ,
Običnu riječ, bogomdanu,
Odmah plane kao ivanjski krijes.
Taj stvor! Čak i kad bijaše na umoru
Okreću glavu od nje. Uvijek sama,
Za života herojski sama, bešćutna,
Prema sebi i prema drugima.
Nikad joj nitko nikada nije vidio lice,
I to je tužna, prem prava i gola istina.
Jedini prijatelj, pokopič, zvani Silver,
Kojeg nitko živ danju vidio nije.
Cijele noći radio je posao grobara,
Jedini posao koji je volio i znao,
Pokapajući ubogare, siromaške,
Ljude bez imena i prezimena.
I nije bio običan grobar,
Običan pokopič umrlih,
Bio je noćni čovjek, čovjek noći,
Volio je da ga zovu Pilko,
Ljutio se veoma kad ga nazivahu Silver,
Misleći na njegove srebrnaste zube,
Koje je navodno skinuo propalom bogatašu
Prije ukopa, razumije se.
Jedino Ona, njegova draga,
Kuju je od dragosti zvao *Lučprda*,
Mogla je s njime doći nakraj.

Lučprda je, kažu, cijeli život pred ljudima
Skrivala lice noseći masku.
Govorilo se da skriva lice jer
Da joj je lice nadnaravne ljepote,
Koje obične ljude ubija pogledom.
Drugi govore da joj je lice strašna nakaza,
Koje prelazi na ljude kao nakazna bolest.
Jedino Pilko, zvani Silver, smije noću,
Ali samo noću.
Prije pokapanja ubogara,
Skinuti masku s njezina lica
Jedino on, kažu, smije se diviti
Toj ljepoti ili toj nakazi njezina lica
I tepati kroz suze – *Moja, samo moja lučprda.*

Zavjet

Na američkom vojnom groblju Arlington
Stričević Tedi Prcich,
Pravim imenom Šime Prčić,
Ispod skromnog epitafa
Odmara svoje kosti,
Jer je upravo tako život htio.
Netko je naknadno u epitaf nadodao
Sličicu Riri Rihanne, ime pjevačice s Barbadosa,
Možda nećak Pascal, možda nećakinja Tessa,
A možda Alina, četvrta Tedijeva žena.
Dok je bio živ, hrabri Tedi
Sa svojim veteranima
U ratnim uspomenama boravio je često
Ispod debelih krošanja kvrgavih četinara.
Ma kako da kušao potisnuti bivši život
Nikako da zaboravi mršavi jošik
I hladnu izvorsku vodu ponad Muća
U zagrljaju sjećanja na škrtu Zagoru.
Starica Anđa, nekoć jedra vlajina,
I dandanas prebire zrnca krunice
U ime *Zavjeta*
Što su ga jedno drugom dali
Da će ga čekati dokad bude živa.
Anđa često zaboravlja kako se zvao
I tuga joj tada izjeda dubinu srca.

Nakon par dana zagledana u vršak tamarisa
Vrati joj se pamćenje i sjeti se
Mladića širokih ramena
Imenom Šime.
I tad ozarena srećom danima grli
Sjenu mladahne ljubavi
Sjenu koja se u staračkim očima
Opet sve više i više gubi
I pomalo
Nestaje.

Konjogojac

Posljednji znak mojeg pogleda u brda,
Na opasnim strminama neka tuđa ruka
Prelijevala je boje na izgubljenom
Istrulom tijelu. Po svemu sudeći
Radilo se o davno nestalom konjogojcu
Sada nađenom zamotanom debelim listovima
Aloje u dnu ponora.
Daleko od seoskih pašnjaka,
Pa je forenzika namah isključila samoubojstvo.
Iako se znalo, znali su rijetki,
O konjogojčevoj sklonosti uživanja
U tjelesnom užitku vlastitih bolova,
Pogotovo kad je pripit zapjevao
Pokoju pjesmu o nesretnoj ljubavi.
Obavljeni očevid u gorskoj,
(Inače lijepoj panorami!)
Naprosto nije tada naišao ni na jedan trag
Koji bi upućivao na bilo što.
Ipak, nakon nekog vremena,
Javio se seoski pastir
S nadasve čudnom pričom.
On kaže da je u snu čuo da za
Suzbijanje pospanosti
(Koja ga je inače i danju progonila)
Pomaže prostački uzvik, onaj uzvik
Kojim je konjogojac, sjeća se,
Umjesto bičem
Često šamarao svoga konja vranca.

O tad su sva daljnja ispitivanja
Krenula u smjeru konja,
(Sada dobrano ostarjela vranca).
Ali je on, nad onim istim ponorom,
Osim veselo njišteći,
Šutio kao zaliven.
Ostarjela islužena pastira
Navodno je strpalo u ludnicu.

Adonaj

U apartmanu bez stakla na oknima
Zmajar se odmarao
Od teška sna s Adonajem i neprospavane noći.
Šifrirana urota koju je danima očekivao
Na plakatu za natjecanje zmajskih vještina
Bila je bez ijednog asonanta,
Što je nedopustivo u ovakvim prilikama.
Iz kutka apartmana bez stakla na oknima
Promatra ga sličica ptića na zmajskim krilima
Carduelis carduelis,
Uporno između dva treptaja očnog kapka.
Zmajar se osjeća prevareno i jadno,
Tužnije i jasnije no ona unutarnja kožica jajeta,
Zvana tjena.
Da razbije nemir i dosadu
Još će jednom pokušati
Sam sa sobom zaigrati kartašku igru *sans*
I sam sebi nazdraviti s martinijem.
Potom pokušati s drugom inicijacijom.
Nevjerojatno da je s drugom inicijacijom
Ptić Carduelis carduelis
Izletio sa sličice na zmajskom krilu
I zajedno s vlasnikom
Nadušak ispio martini:
Šefe, dobra ti je ova druga inicijacija!
Osım toga, pozdravlja te naš Adonaj!

Podrhtavanje
tišine

Smijeh

Smijeh probija iz svih pora ovog jadnog tijela,
Nikako da se zaustavi.
Tonovi se miješaju od alta do baritona,
Od cijuka do hrapava poskakivanja.
Tu i tamo prekid zbog pucanja dišnice, bronha,
A onda opet bez ikakva napora
Smijeh bez prekida,
Nikako da stane.
Nastavlja svoj put protiv moje volje,
Čak i kad sam golo tijelo
Izložio najjačem suncu,
Nije pomagalo ama baš ništa.
Čak i kad sam ga na staroj tvrđavi
Izložio kao grudobran za neku filmsku priču,
Osušeni prstići i dalje su nabrekli
I krv i dalje bjesomučno kolala
Naglašenim smijehom i sve jačim tempom
Kao nikad dosad.
Pokušavao sam s kromatskim nižim tonovima
Remetiti ritam,
Pokušavao sam kao tobožnju nadmoć
Pokazati doista nesuvislo cmoktanje nepcem,
Nije išlo, nije pomagalo,
Smijeh se totalno uzjogunio,
Smijeh je od smijeha naprosto poludio,
Bicepsi i tricepsi, očni kapci, tikovi i trikovi
U valovima nadiru smijehom.
Počeo sam plakati – nije išlo!
Počeo sam skakati bez pravog razloga – nije išlo,
Nije pomagalo.

Od početnog smiješka
Smijeh prelazi u urnebesni razarajući smijeh,
I potpuno će kad-tad, znam,
Preplaviti moje jadno tijelo.
Ovo tijelo koje istinski žali za bivšim životom
Kad sam bio beskrajno tužan,
Kad sam bio duboko nesretan.

Pobjeda?!

Stavljam zarez, hoću krenuti dalje.
Na početku i na kraju teksta
Stavljam ornamente, male sličice.
Ispod teškog ogrtača hladno mi
Usred ljeta. Izdržat ću, hrabar sam.
Stakalca moje sobice poskakuju
Zbog ljeskanja vanjskog svjetla,
Doista ugodna li nijansa! Ipak,
Dodatni zarez u tekstu
Upozorava da moram biti oprezan,
Jer da se možda radi o dodatnoj
Doskočici prirode koja traži
Novu žrtvu maloumnosti.
Moram priznati,
Oduševljen sam problemima
Koji pristižu jedan za drugim.
Taj zanos ne pojačava moju zabrinutost,
Nego daje novu snagu
Da ni to nije kraj, nego tek predah.
Tek toliko, mislim da me nuka da stavim
Novi zarez na nepotrebnom mjestu.
Nisam toliko ludast da radim što se kome prohtije!
Znam da me se iznova kuša
Hoću li položiti novi test.
Neka, neka! Neka se žesti,
Jer sam opet jači od pogroma
Koji mi sprema.
Ispod teškog ogrtača i dalje
Hladno mi.
Vapim za vrelinom sunčana dana
Što se zalud zaustavlja
Na stakalcima moje sobe.

Ona oštija stakalca silom bi u moj krvotok,
Kojeg li blesava pokušaja?!
Čak i onda kad sam bio u slabijoj formi
Takve gluposti rješavao sam kao od šale!
Bože, zašto opet lakoćom pobjeđujem!
Hoću li ikad u svom prekratkome životu
Doživjeti onaj istinski poraz od pobjede?!

Evangelik

Zbog navodno nečasnih radnji
Izopćen iz evangeličke vjere,
Inače zadržti protestant
Kad ga nitko ne vidi
Na romobilu vozika se.
Evangelik.
Ljut zbog drenirane zemlje,
Zbog katrana na neravninama.
Misli da ga nitko ne vidi i ne čuje.
Ipak vidi ga i motri
Žarkoružičasto sunce ispod oblaka.
Ono misli da je evangelik zasigurno šenuo.
Pokušava ga dehidrirati
I prisiliti povratku pravoj vjeri.
Ne pomaže.
Pokušava *a vista*
Pred oči fatamorganom mu ponuditi
Raznobojne princeze sa
Svakakvim ljubavnim aktivnostima.
Ne pomaže.
Stavlja mu pred nos
Iritantne aromatične podražaje
Da mu probude zakržljali *libido*.
Ne pomaže.
Evangelik gladi svoj romobil,
Svoj obožavani trotinet,
Pojačava brzinu
Psuje neravnine i katran.
Još malo i on će da lebdi,
Još malo i on će velikom brzinom uzletjeti u nebo,
Nada se.

Iznenada sjeti se
Da mora svaki časak da mokri
Jer mu u mokraćnom mjehuru,
Bolno jeca kronični *cistitis*.
I upravo zato psuje sve u šesnaest,
I upravo zato velikom brzinom ganja trotinet
Ne bi li nadjačao bol u međunožju.
Poslije će pred oltarom,
Jer je zaboravio evangeličke molitve,
Zazivati Boga da mu pomogne.
Onako, kao brat bratu!
Moli da njega jedna
Opet uzme u svoje krilo.
Za hvalu poklanja mu svoj trotinet!

Podrhtavanje tišine

Nemarno poznavanje različitih naslova
Starog profesora dovodi do bezoblične stvari
Po izraslinama napuštene zemlje.
On uzima u drhtave ruke zaboravljeni talisman
I nasmije se zlorado
Na nove putove sudbine.
Podrhtavanje nesnosne tišine i dalje ga upozorava
Da histerija raskola vremena
Nema početka ni kraja.
On jako dobro zna
Da tišina boluje od bolesne strasti
Proricanja budućnosti,
Zato iznova uzima talisman u ruke
I odluči primijeniti ritam zečjeg trka
Ne bi li preduhitrio njezino
Zlokobno putovanje.
Opet, promatra ga neravnina napuštene zemlje
I sve si misli da je profesor prostrijeljen
Čudnim otajstvom iz monstrance
Kuju je davno u mladosti otuđio iz seoske crkve,
I otad je čuva ljubomorno
U posudici za rijetke stvari.
Dao je riječ
Da njezine moguće tajne nikad i nikom izdati neće.
Ipak razmišlja
Zašto tišina u njoj
Od prvog dana tiho upozorava
Da se kloni dodatne radoznalosti
Zašto je na ovom svijetu
Sve upravo tako kako je.
Također ga upozorava da je strogo zabranjeno
Baviti se trivijalnim stvarima o smislu i besmislu života,

I strogo zabranjeno baviti se opasnim fantazmama.
Stari profesor mnogo toga zna
Ali ipak ne zna
Niti imalo osjeća
Da odbjeglo podrhtavanje tišine iz monstrance
Zanosnim ništavilom
Zadnjim pokušajem
Upravo sada
Baš sada
Brutalno slama njegovo jedno tijelo
I da je sve odavna gotovo.
Gotovo je.

On i ONO plovom do obale

Do obale nikako da se dođe,
Nevidljivi čuvar na sve pomno motrio,
Mislio je taj Čovjek.
Možda su samo u pitanju nevidljive Argusove oči,
U prvi mah je pomislio.
Možda se samo radi o lažnom proročanstvu?
Opet je pomislio,
Osobito kad se raskošni svijećnjak
Natkrilio nad kretanjem njegove glave.
Što je čemu tko ili što - pita se:
Što je pretio – prema debeo,
Što je korund – prema dijamant,
Što je dijadema – prema ušnoj školjci,
Što je Dijana – prema Artemida,
Što je dječja igračka – prema rastavnom *ili*?
Je li skepsa opasan prizor
Kojeg se treba kloniti
Ili prizor kojeg treba prihvatiti?
Je li sova ušara boljeg vida od svojeg poja,
Boljeg vida od najtamnije noći?
Je li Riječ veća ili manja, slabija ili jača
Kad se izgovori ili kad se šuti?
Je li Vers vršak imaginacije
Ili je vršak Nemira
Ili je vršak Svemira?
Pitao se On tako glasno
Da su patke kašikare u omanjem jezercu
Umirale od straha.
Marionete u njegovim mislima u kazalištu sjena
Slijepo su oruđe političkih poslodavaca
I on se tomu opire na sve načine
Kako bi spasio sredstva za život Svevišnjemu.

Čiji život? Život katastrofe ili život literature?
Kozmogonija ga iznova pohodi
Novim preustrojem,
On vapi za spasonosnom rukom,
Začuđen nad rađanjem
Novog Svemira u sebi.
Gdje je spasonosna obala
Vapi jecajem njegova brodica?
Sve je rafinirana varka!
Nema kraja,
Moj Domine,
Javlja se jeka njegova vapaja

Spasonosno rješenje!

U nedostatku gluposti
Koje doista obožavam
(Oprostite, možda sam se krivo izrazio?)
U nedostatku ljudskih gluposti
Teško nalazim spasonosno rješenje
A najteže mi naći ono
Kad se kušam suočiti sam sa sobom.
I kad danima bauljam od mila do nedraga
Besciljno satrven i čak vidljivo dosadan
Svemu i svačemu oko sebe.
Mravima što se jarosno uzjoguniše!
Tobože kao ne znam zašto.
Gradskim golubovima koji seru
Gdje god im se prohtije!
Tobože kao ne znam zašto.
Luzerima i klošarima
Koji se sanjajući sretne dane
Izležavaju ili zijevaju
Na praznim košarama od pruća.
Tobože kao ne znam zašto.
No doista tako je kako je!
Čemu i zašto da mašem sa zastavama
Kako kome odgovara?
Čemu ili komu da zazivam
Riječi ohrabrenja u koje ni sam ne vjerujem?
A onda
Sasvim slučajno
Kao što sve slučajno bitno biva
Iz mene buknuo nezaustavljivo podrigivanje.

Najprije na one apartne dame kad lutaju same
Onda na Časne halje i njihove vidljive malje
Onda na raznu svitu i političku elitu
I još...i još...nikad kraja!
Navalile na me jedna za drugom čudne bulumente!
U zadnje vrijeme ipak iznenadan došao spas!
U vrtu punom psećih i ljudskih fekalija
Ponosno sadim - sukulente!

Botulizam!?

Kad je skupinica na seoskoj paradi
Raspravljala o čem se radi
Nitko nije povjerovao.
Navodno da je bila riječ o više stvari.
Čulo se kako s prekidima
Najprije tiho onda sve glasnije
Govore da se možda ne radi o jelu ili pilu
Nego o nečem drugom mnogo jasnijem.
Jesti i krasti kobasice
Onako kao od šale preskakivati žice
Ne jesti, moj bato, nego žderati
Spretno se uz plotove verati
Tako spretno i bez traga kratko
E to ne može svatko
To ne može ni najobičnija luda.
Glavnu riječ vodio je seoski veterinar
Za kojeg se inače tvrdilo
Da je lažni ratni veteran i stara komunjara.
On je prisutnima pun žara objašnjavao
Da nas je cijeli život netko varao
I uopće nije bezazleno
Da se u mukama krepa.
To je botulizam, siguran sam,
Krasti i žderati ovako pokvarene kobasice
Siguran sam to je botulizam.
U svakom slučaju bolje nego komunizam
Ako me jelte razumijete!,
Na koncu svoje tirade pred crkvenim oltarom
Rekao je samouvjereno i slavodobitno
Kao da je drugi put otkrio toplu vodu.

Tko je ovako kobasice krao
Tko se njima u potaji nažderavao
Možda se nikad neće doznati.
Seoski psi i dalje su veselo lajali
Seoski đilkoši i dalje su snašama bajali
O ljubavi.

Čudo!?

Već dugo oh kako dugo
Imam osjećaj da mi je nepoznat netko
Za leđima da me stalno prati
Ne znam što hoće
Možda je dobrano lud
Možda samo pati?
Moraš mijenjati broj mobitela
Tako mi Ona šaptala u uho
A moje uho gluho kao gluha sjeta
Ne mari na to.
U šetnji iznenada se okrećem
Ne bi li neznanca iza leđa uhvatio
Možda zajedno riješimo te stvari
Možda sam samo pogrešno shvatio
Da su dva i dva četiri
Da je majka Zemlja ljudi planet
Koji nam je takav ostao u amanet!
Kad tamo
Trčkaram i dalje lijevo-desno bez uspjeha
Možda da ponovim možda se varam.
Netko me iza po leđima škaklja
Dođe mu kao otka kao hrapava maklja.
Opet se okrećem opet ništa ne vidim.
Ljudi u me skamenjeno zure
Automobili jure i trube
Ja se stidim.
Mislim da nije ništa da sam samo malo šenuo.
Uzimam novu snagu isprobavam novi okret.
Ma kvragu sve
Opet sam onaj stari
Opet sam krenuo
Od napora nabrekle mi zjene.
...ono vjerno Čudo opet iza mene.

Probudi se!

Zreli plodovi debeli godovi
Jestivi i sočni listovi
Zeleni slikarski listovi
Da se smrzneš da se drzneš
Nikad kraja od maja do maja.
Uz ovu ludu cestu pijemo žestu
I gledamo sa strane vjetrobrane
A ono snažan vjetar a ono bura
Slijeva i zdesna pripucala kubura
Čuje se mukli pucanj
Netko je stradao
Čuje se srca kucaj.
U goloj panorami mi naprosto sami.
Kraj nas promiče neznana gomila
U gomili drača u drači skrivena gromila
U drači oni mrtvi sebe prinose žrtvi
U ustima im grijeh nadjačao smijeh
Smijeh se razvalio na kamen svalio
Pa gleda onako bez očiju gleda
U nebo modro u njegovo srce bodro
I čudom čudi se i čudom pita se
Gdje li su ljudi
Još jučer su *tude duvan* frkali
Još jučer su u snu slatko hrkali.
Još jučer su snili zemlju tvrdu
A danas a *danaske dvi-tri daske*
I grobak na Kozjem brdu.
Ima da se smrzneš ima da se drzneš
Dok čuje se mukli pucanj
U pucnju zadnji srca kucaj.
Probudi se!
Potrudi se!

Tko je taj čovjek?

Taj čovjek je bio ono što je oduvijek i bio
Mračni zid i perlon na divanu
Lažna Mona Lisa i lažni Picasso.
Koji ruku podruku šetaju parkom i razgovaraju
Možda o nečem važnom možda nevažnom
Niti znam niti mi je želja da znam.
Taj čovjek stoji i stoji postrance
Nitko ne zna otkad tako i dokad tako
Nepomično kao kip soli pred atrijem stoji
Zagledan u ništa niti da očima trepne
Možda nečujno moli.
I ne bi se iz toga
Sačuvaj Bože
Mogla izvući bilo kakva prognoza
A kamoli kakva vjerska pomirba
Reći ćemo kakva *gnoza*
Jer su pred atrijem bili
Kršćani
Židovi
Muslimani.
Iznenada čovjek taj uznemiri se
Okreće glavu i naglo sjeda u auto Golf
Svjetina za njim preplašeno viče
Adolf! Adolf! Adolf!

Mutacija gena

Stara skrama na ustima
Zveckka kad jedem
Nešto mora da nije u redu
S moždanim komorama
Navodno još od djetinjstva.
Jer da sam vlastiti likvor ispijao
Tvrđi doktor
Kao tvor kad pije mlaku vodu.
Zagledan u ružnu štukaturu na stropu
Izvana cereka se na me ukrasna atula.
Ništa zato! Neka! Neka se cereka.
Zveckanje u ustima ne prestaje
Skrama se s nepca odlupila
U čudnoj melodiji prepoznajem pjesmu
Koji tako zanosno pjeva David Bowie.
On pjeva i pjeva
Ne prestaje!
Da ne bih dokraja šenuo
Pokušavam uspostaviti najnoviju igru
Sa svijetom koji preda mnom nestaje.
Svjetina uokolo psuje zašto sam opet krenuo
Ali ja se ne dam.
Razjapljeno nepce bi da smiri likvor
Likvor se ljeska kao lutka od pijeska
U akvariju ludo plešem
Mislim da imam mutaciju gena.
A onda novi šok!
Na zidu sobe neka nova sjena!

Opet prevareni!

Mislili smo
(Ali bilo je pogrešno!)
Da je On bezveznjak i mutav
Uvijek neuredan
Uvijek strastveni borac za eko-probleme
Mislili smo da je to opasna njegova opsesija
Možda gluma.
Progledali smo tek kad nam je najnovijom koncesijom vlasti
Voda došla do grla.
(Vode doduše nigdje bilo nije
Otrovnog otpada svugdje.)
Progledali smo tek kad su se naša djeca
Počela rađati s karcinomom.
Bez stalna i sigurna posla ljudi kopaju
Po naslagama gradskog otpada
I nikako da razumiju iluziju
Kojom ih svakodnevno obasipa vlast
Koju su s puno nade u bolje sutra
Birali na izborima.
Progledali su tek sada
Kad se osjećaju prevarenima
I kad bez ikakve nade umiru na smetlištima stvarnosti
I za svoju djecu traže pravu revoluciju.
Sad je možda kasno
Šapuće im Bogo
Gleda ih i čudom čudi se!
Umjesto molitve ponudi im zadnji spas!
Ponudi pravu evoluciju!

Karega
– zemlja koje nema

Nove monade

Lako je kad su problemi napolju!
(Baš i nije lako ali se tako kaže!)
Neka se ubijaju neka se kolju
Sebi ili drugom za volju?!
Zlo je kad je problem u tvojoj glavi
Kad misliš da imaš ključ da ga riješiš
Kad tamo šuć-muć
Tješiš se lažno.
Hodaš hodaš hodaš šumom
Ponekad družiš se s onima koji prave ćumur
Garava lica šute samo šute
Duša im iznutra svijetli.
Vrlo dobro znaš
Da je manje-više sve miš-maš
I čemu onda i zašto tražiti motiv
Da si još uvijek živ
Kad znaš da još uvijek dišeš.
Zato zakrpaj svoja sjećanja
Zaštiti dragocjena zrnca u njima
Samo ti znaš jedino ti znaš
Za njih ono sigurno mjesto.
U snu i na javi novi prijesto.
Na njem ćeš poroditi nove monade
Osvanuti nove zore
Uskrsnuti nove nade.

Alergija!?

Poslije lijeka uzeo je čašu mlijeka
A nije smio.
Nije znao da ne smije.
Vražja alergija! Cijeli život
Mučila ga je nostalgija. Ali alergija?
Nije znao da ne smije.
Pokušavao je dograbiti telefon
Da pozove Hitnu.
Ali nikako da se sjeti broja!
Vjerni pas je nad njim zalajao
Osjetio je da nešto nije u redu.
I on je pokušao s telefonom
I on nikako da se sjeti broja Hitne.
Pokušao je s lajanjem
Ne bi li koga dozvao
Onda se sjeti da nikoga nema u blizini
I odustane.
Ja sam slučajno došao do kuće
Zapravo sam zbog magle zalutao.
Pozvao sam Hitnu.
Moram reći bio sam skeptik.
Hitna je hitno otpremila čovjeka s alergijom.
Prije toga dalo mu antiseptik
Na što se pas jako naljutio
I opet zalajao. Bio je vidljivo tužan.
Nakon dan-dva doktor u bolnici
Objasnio mi da čovjek s tobožnjom alergijom
Uopće i nije njihov pacijent.
Stari magarac trenutačno je u umobolnici
On je njihov klijent!
Tako da znate.

Poslije svega kompost

Bilo ovdje nekoć veliko imanje!
Majur ili salaš
(Tako da znaš!)
Stoka na pašnjacima
Njištanje veselih konja
Krda ovaca na proplancima
Bilo je lijepih dana bilo je novaca.
Tajkunske orgije svaku noć
Naše pokojnike prevrću u grobu
Omutavilo im lijepa sjećanja
Ciklo vino slegnuto u drobu.
I čemu cvilež sada kad sve je gnjilež
Na svakom uglu vreba novi *gnom*
Izbrazdana stara lica
Melanom.
I crvi. I crvi...novi kompost!

Hrast

Rekoh sam sebi
Daj odhebi
Daj se malo zabavi
Daj malo olabavi
Ogrebi se o kakvu mladu
Samo pazi da se ne slomiš
Tko bi te našao na ovoj osami
Rijetki su koji u takvoj zabiti lutaju sami
Još rjeđe oni koji žive u drami
Ma bili u gomili ma bili sami
Svejedno je.
Ako pak za dana šumom lunjaš
Pazi da ne zakunjaš
Šuma je puna akrapa ili škorpiona
Puna čudnih homeopata
Odbjeglih lažnih šampiona.
Na osami kočoperi se stari hrast
Pod njim žirom gosti se nerast.
Shvatim i bježim glavom bez obzira
Bježim od svega.
Često se sjetim nerasta
Često se sjetim starog hrasta.

Stjenice

Svi osim mene
Priključili se seoskoj slavi
Ja ne!
Ja sam se potužio da bih volio biti kao oni
Ali ne mogu. Ispričavam se!
Stjenice u glavi?
Mislim da se ne radi o osjećaju
Nego o genetskom poremećaju.
I otac je bio takav.
Ništa čudno da mi sve baš sve sjeda na živce
I ponuđene mjenice
Na granama vesele sjenice
I s radija vijest o nagradi Goncourt.
Baš me briga o ovoj seoskoj euforiji
Baš me briga o Einsteinovoj teoriji
O susjedovu prostakluku
Kad viče Dušo jel ti ušo!
Žao mi
Istinski žao sestre Klitemnestre
Koja od tuge zavlači se u starinski *mebl*.
Ne bi li se bar malo smirio
Uzimam očev borer
(Svrđlo ili burgiju ili kako se već zove?)
Bušim rupu u vlastitoj glavi
Nadam se da će stjenice izaći i pobjeći.
Svjetina napolju urla od sreće i smije se.
Seoski popo križa se i moli krunicu.
Baš je jako veselo! Idila!
Taman javilo na radiju
Da je luđak na spavanju ubio punicu!

Retur!?

Došao sam u turističku agenciju
I zamolio kartu za Brač.
Ono dvoje mladih za pultom igraju *tač*
Ne čuju me.
Trebam kartu za brač – podviknuo sam.
Nemojte vikati! Čujemo Vas.
Retur-karta stoji... (Mišl koliko stoji
Retur-karta za Brač?)
Preskupo! Ja bih običnu kartu a ne retur.
Ne mislim se vraćati.
Vaša stvar! Nema obične. Samo retur.
U Supetru na Braču
Sretnem dugokosa krelca
I pitam kako doći do Selca.
On pojma nema.
Otputih se pješice. Hodati je zdravo, zar ne?
Na putu oštro kamenje
Sa strane zlokobne škrape
Nigdje žive duše.
Odbacujem poderane šlake i nastavljam bos.
Kad tamo put mi ispriječio tovar
Gleda me i ne miče se.
Makni se, molim te! Nije fer!
Nisi valjda divlji osao *onager!*
On se zaletio u me i pošteno me izubijao.
Probudio sam se u bolnici
S teškim potresom mozga.
Kažu da noću i danju pjevušim
Jednu te istu bajku. Ponekad jaučem.
Često zazivam majku!

Hrid

Kad sam odavde dolje
Pogledao visoko gore
U hrid
U hrid stamenu i blizu plavom nebu
Bilo me istinski stid.
Zašto sam ja tako malen i tako jadan
Da me mnogi mogu gaziti kad im se prohtije
A ona
Ta hrid živi sama i nikom ne da se maziti
Dovoljna sama sebi.
Eh
Kad bih ja mogao
Kad bih mogao barem malo skupiti snage
Da izbrišem jadne svoje tragove
I uspnem se gore do njezine blizine
Da joj pričam kako su podmukle nizine
A tek ljudi
A tek ljudi da ne govorim...
Hrid stamena hrid kamena
Ni da trepne vrhom svojim
Kamena duša njezina
Zamišljeno me promatra
Ja sam ozaren nadam se da je mantra
Ili barem djeličak joge.
Ona šuti. Valjda tako mora biti.
Davno je pobjegla od ljudi u visine
I gore druži se s pticama i avionima
Koji je uspješno zaobilaze.
Ta hrid kamena i stamena
Oslobodila se psine čovjekove
U slobodi gore broji sretne dane
Tu i tamo vida zaostale rane.

Danima je gledam
Divim joj se
Danima je shvaćam ostajem bez riječi
Danima je ljubim danima me liječi.
Što sam joj bliže
Sve više ali sretno se gubim.
Hridi draga
Što sam tebi bliže
To sam dolje niže.

Ekosustav!

Gledajući uporno
U te proklete oči plave
I dalje tvrdim da nisam mutav
Jer volim ekosustav.
One sitne životinjice na stablima drveća
Što se čas po deblima penju čas silaze
Ta sitna bića kojima ni ne vidim lica
Ali osjećam. Itekako osjećam!
Kao što osjećam ruglo na svoj račun
Uporno gledajući tvoje oči plave
Tvoje lice okruglo kao lopta.
Pokušavam s prokušanim šarmom
Pokušavam sa starim alarmom
Da se od tog pogleda spasim
Ali ne ide.
Kao lumin bez ulja gasim se.
I stid me
Jako me stid
Kad me s ruba starog stola motri njezin acid
Čudna kiselina koju obožava.
Mislim da se u nje radi o dijabetesu.
Ona negira.
Doista mislim da je bolesna!
Šapućem joj riječi ohrabrenja
Riječi u koje ni sam ne umijem vjerovati.
Stari, odi liepo vrit, tak da znaš!
Dakako, pokunjim se, šutim.
Pogledom odlutam na nebo.
Nebom trči meteorit...
Uskoro će nas prekriti svemirska prašina...
Eko, eko! Kad će sunce?
Sunce je daleko...

Stihovi, stihovi

Vjera ili nevjera
Crvena alga agar uvijek će biti crvena alga
Zaobalje će uvijek biti dalje od priobalja
Bog stvoritelj zna što je bokor ruža
Ali dvoji što je čopor vukova
Jer se voda bljeska kao da nikad ništa bilo nije
Bog neba Anu i dalje će živjeti svoj spjev
Svoj epos
Narod će i dalje tavoriti kao etos
I dalje se opraštati od voljena krajolika
Kao u ona davna vremena
Kad su bili sretni u geografiji uspomena
Kad su putovali po oblinama
S onom glupom retortom u ustima.
Onaj prokleti datum bit će zanavijek fatum
U njihovim burnim danima
U njihovim tmurnim noćima
Na ovom putu gdje ničeg nema
Osim starog klena u divljini
Koji se ceri iz svojih zelenih dveri.
Ipak unatoč svemu
Ima onih koji će i dalje stihove pisati
Još ima onih koji neće zaboraviti disati.

Dijalozi? Terapija protiv sjećanja

U hospicij sa slobodnim kretanjem
Na ime Navi Len
Dostavio sam Samsung Galaxy.
Pred mene je stupio čovjek
Fino njegovane bradice.
Vi ste Navi Len?
*Ne znam. Samo malo
Pogledat ćemo u Osobnu.
U Osobnoj doista stoji Navi Len.
A što Vas muči čovječe?
Želim Vam isporučiti najnoviji Samsung Galaxy
Koji ste naručili.
To je zabuna! Nisam naručio nikakav Samsung Galaxy!
Nikad u životu nisam se koristio mobitelom!
Oprostite! Vi ste Navi Len.
Pročitao sam sve Vaše knjige
O terapiji protiv sjećanja.
I oduševljen!
Na koricama je i Vaša fotografija
Doduše bez bradice.
Sve su knjige posvećene osobi
Imenom Wo.
Nikad nisam napisao nijednu rečenicu
Kamoli knjigu! Sve je to bešćutna laž!!
Wo? Prvi put čujem.
Molim Vas lijepo
Izađite iz moje kuće!*

Gospodine Len! Ovo nije Vaša kuća
Ovo je hospicij
Utemeljen po Vašim knjigama
Za terapiju ljudi
Koji se liječe i bore protiv sjećanja.
Tako dakle! Dotle smo došli!
Još jedna glupost
Još jedna opaka glupost
U mojem prekratkome životu!

Slušam predvečernji rock!

Koja gozba!
U zagrebačkom blagom predvečerju
Na stolu mojem crvotočnom suhi sir i špek
Izvana dopiru zvuci
Cargo i Rundek.
Koja gozba uz voljeni glazbeni ritual!
Koji užitak uz – neomadrigal!
Islužena (moja žena?) Margot se savija
Kao zmija u travi
Potpuno se predala glazbenom taktu.
Napolju neki ludo vrište
Neki popadali u infarktu.
Stari mačak naš zaboravio latrinu
Iz protesta prevrnuo
Skupocjenu vitrinu i zagadio fotelju.
Sedmogodišnji naš sinčić
Ne voli Rundekov *rock*
On voli Doris Pinčić.
A ja? A što sa mnom? Kako ići dalje?
Tko to uporno
I netremice stoji nada mnom.
I bulji u me?
I zašto? Tobože čuva me!
Ne trebam čuvara!
Meni je sasvim dobro
U ovoj skromnoj kripti!
Dok srce staro kuca nada mnom
Dok srce staro kipti li kipti...

**Karega,
zemlja koje nema**

Dva po dva
Nas nekoliko nesuvislih
U četveropregu
Hinimo da nas nema.
Ma koja gramatika
Ma koja to sintaksa i vokabular
Naša Karega jača je od propisanih gluposti!
Ona je blato
Ona je glib koji cvate
Koji strasno cavti
S bojama kojih nema
U poznatom kolornom registru.
Karega
Draga Karega
Golim okolišem tjera svoj zadnji marš
Izaziva pomutnju svega živoga
Nudi novi nepoznati *spin*.
Nudi da mali asteroid
Bude veliki planet
S pojačanim kruženjem oko Sunca
Da bude prekrasan dinosaur
Koji na nebeskoj ploči igra *domino*.
Da bude krika i vika u napuštenoj taverni
Neka nova oluja
Novi bog oluje
Novi Tifon.
Draga naša Karega s otegnutim papcima
U nekoj novoj stereofoniji
S novim *nanoefektom* u Svemiru!

Ma hebeš svaku gramatiku
Hebeš staru sintaksu i stari vokabular,
Biljka ljuskavac koja iz njezina mulja raste
Opet će biti nježni miloduh!
Dva po dva u paru
Naš četveropreg juri strašnom brzinom
Zajedno s nama zemlja Karega
Gola kao od majke rođena.
I dalje uporno buljimo u neko novo svanuće
U neki bolji drugi svijet.

O autoru

Ivan (Ivo) Kalinski rođen je u Črečanu kod Sv. Ivana Zeline. Studij, magisterij i doktorat humanističkih znanosti na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. Znanstvenik i književnik. Objavio 70-ak znanstvenih i stručnih radova s područja dijalektologije, leksikografije i povijesti jezika te 70-ak predgovora/pogovora u zbornicima i autorskim zbirkama. Sustavno se bavi proučavanjem jezične i estetske strane suvremene kajkavske književnosti. Nagrađivan. Dobitnik Zlatne lire za Kajkavsku poeziju. Poezija mu je prevedena na njemački i španjolski. Urednik Male biblioteke »Dragutin Domjanić« [70 knjiga/zbornika], biblioteke »Susreta riječi« [10 knjiga/zbornika], jedan od urednika Male biblioteke »Ignac Kristijanović«, jedan od urednika časopisa KAJ.

Dosad objavljene knjige: **Pha kaj** [zbirka poezije, »August Cesarec«, Zagreb 1979.], **Valctakt i lajno** [zbirka poezije, »Kajkavsko spravišće«, Zagreb 1982.], **Poetika i jezik kajkavskih pjesama Dragutina Domjanića** [monografija, »Kajkavsko spravišće«, Zagreb 1988.], **Anatomija kmice ili umjetnina teksta** - zanos i tjeskoba [eseji, Mala biblioteka »Dragutin Domjanić«, Sv. Ivan Zelina 2003.], **Kristalni aed** [zbirka poezije, »Disput«, Zagreb 2005.], **Ono drugo more** [kratke priče, »Disput«, Zagreb 2006.], **Cicirici & Senjali** [zbirka poezije - zajedno s Vladimirom Pernićem, »Kajkavsko spravišće«, Zagreb 2007.], **Lollo**, [zbirka poezije, DHK, Zagreb 2008.], **Kiborg kao emotivni alien** [eseji, Pučko otvoreno učilište Sv. Ivan Zelina, Sv. Ivan Zelina 2009.], **Nemir podvornika Szerbe** [zbirka poezije, Pučko otvoreno učilište Sv. Ivan Zelina, Sv. Ivan Zelina 2009.], **Četverolisni četveropreg** [zbirka poezije, Pučko otvoreno učilište Sv. Ivan Zelina, Sv. Ivan Zelina 2010.], **Gle, kako lijep dan** [kratke priče, Pučko otvoreno učilište Sv. Ivan Zelina, Sv. Ivan Zelina 2011.], **Leti, frizbi, leti!** [roman, Pučko otvoreno učilište Sv. Ivan Zelina, Sv. Ivan Zelina 2013.], **Agnes, Dock Duck i ostali** [roman, Pučko otvoreno učilište Sv. Ivan Zelina, Sv. Ivan Zelina 2015.], **Apidiktor**, [zbirka poezije, Pučko otvoreno učilište Sv. Ivan Zelina, Sv. Ivan Zelina 2016.],

Kiborg kao emotivni alien: (II.dio) [eseji, Pučko otvoreno učilište Sv. Ivan Zelina, Sv. Ivan Zelina 2017.]

Knjige objavljene u suautorstvu: **Rječnik hrvatskoga kajkavskoga književnog jezika** [10 svezaka], Zagrebački KAJ [monografija], **Rječnik Cerja zagrebečkoga**, [Pučko otvoreno učilište Sv. Ivan Zelina , Zagreb, 2012.]

Kazalo

Mima

Mima.....	9
Nije istina, istina je.....	10
U maloj oštariji pokraj mora.....	12
Na terasi hotela Esplanade.....	14
Dostojevski.....	15
A capella!.....	16
Maša.....	17
Trampolin.....	18
Jaran iz Bosne.....	19
Azaleja.....	21
Porađa se neki novi šarm!.....	23
Igra.....	25

Harms

Hej!.....	29
Šutnja! S ritmom i rimom.....	30
Agenda.....	32
Vlažni miris – iris?.....	33
Tišina!.....	34
Novi dan.....	36
Uvijek prva!.....	37
I bilo je milo, i milo je!.....	38
Stijena.....	39
Mala storija o predizbornom skupu.....	41
Moje ime – zovem se Navi Len!.....	42
Harms!.....	44

Mijau... Vau vau!

Mijau... Vau vau!.....	49
„UFATI VITAR!“ I budi hitar!.....	50
Glasoviti zavodnik, Žorž!.....	51
Kupola i tri apside.....	53
Na sprovodu.....	55
Jabuka ili Apple.....	57
Naša mama šmizla.....	59
Lučprda.....	60
Zavjet.....	62
Konjogojac.....	64
Adonaj.....	66

Podrhtavanje

tišine

Smijeh.....	69
Pobjeda?!.....	71
Evangelik.....	73
Podrhtavanje tišine.....	75
On i ONO plovom do obale.....	77
Spasonosno rješenje!.....	79
Botulizam!?!.....	81
Čudo!?!.....	83
Probudi se!.....	84
Tko je taj čovjek?.....	85
Mutacija gena.....	86
Opet prevareni!.....	87

Karega

- zemlja koje nema

Nove monade.....	91
Alergija!?!.....	92

Poslije svega kompost.....	93
Hrast.....	94
Stjenice.....	95
Retur!?	96
Hrid.....	97
Ekosustav!.....	99
Stihovi, stihovi.....	100
Dijalozi? Terapija protiv sjećanja.....	101
Slušam predvečernji rock!.....	103
Karega, zemlja koje nema.....	104
O autoru.....	107

